

[Statsministeren]

Vi mener, at et sådant råd bør være et fælles statsligt-kommunalt organ. Formands- og næstformandshvervet kan man besætte med personer, der udpeges af statsministeren, og sekretariatet bør placeres i statsministerielt regi. Indenrigsministeren, miljøministeren, industriministeren og trafikministeren bør have sæde i rådet, og af kommunerne bør være repræsenteret i hvert fald Københavns og Frederiksberg Kommuner, Københavns Amt samt Foreningen af Kommuner i Københavns Amt.

Hovedstadens Udviklingsråd bør nedsættes snarest muligt og straks gå i gang med at løse nogle af de praktiske problemer, som samarbejdet mellem de forskellige organer rejser. Udviklingsrådet skal også bistå med tilvejebringelsen af forslag til den nødvendige lovgivning vedrørende etablering af udviklingsselskabet, og lovforslag om dette må kunne fremsættes i begyndelsen af den kommende folketingssamling til efteråret.

Hovedstadens Udviklingsråd behøver jo ikke at være en permanent institution, som sidder til evig tid. Det kan trække sig tilbage, når udviklingen er afgørende vendt. Hovedstadens Udviklingsråd refererer efter vore tanker til et ministerudvalg bestående af statsministeren, indenrigsministeren, miljøministeren, industriministeren og trafikministeren. Ministerudvalget kan behandle forslag til den nødvendige lovgivning med henblik på at sikre udviklingsrådet den fornødne gennemslagskraft og skal have den overordnede ledelse af udviklingen.

Regeringen ser, som det fremgår af det, jeg nu har sagt, gerne en fordomsfri drøftelse af hovedstadens problemer, og regeringen ser gerne, at det lykkes at skabe bred politisk enighed om at sikre en positiv udvikling i hovedstadsområdet til gavn for hele det danske samfund.

*Forhandling***Svend Auken (S):**

Socialdemokratiet ønsker en aktiv hovedstadspolitik, der gør, at Storkøbenhavn bliver et endnu bedre sted for mennesker at bo og arbejde og for danske og udenlandske gæster at besøge. Hele Danmark har brug for en hovedstad i vækst og trivsel, en hovedstad, der også kan blive et udviklingscenter, ikke kun i vores eget land, men i hele Østersøregionen. Det er interessant at iagttage, hvordan tyngdepunktet

i Europa i takt med demokratiserings- og frihedsbevægelsen i Central- og Østeuropa skubbes fra sydvest mod nordøst, og København ligger jo perfekt til at udnytte de nye muligheder, der åbnes i den udvikling.

Men det kræver en aktiv indsats at bruge disse muligheder. Det kræver noget af regeringen, det kræver noget af Folketinget, det kræver noget af statsadministrationen, det kræver noget af kommunerne i København, af virksomhederne, af de uddannelsesinstitutioner, vi har, af de faglige organisationer og af de mange andre organisationer og foreninger, der findes i det københavnske område, men det kræver først og sidst noget af københavnernes selv.

Jeg læste forleden dag – vistnok som led i et tilsigtet læk fra regeringen om statsministerens svar på forespørgslen her – nærmest som en fanfare, at nu skulle København styres af et aktieselskab. Jeg vil sige vorherre bevares! Det kan da godt være, vi skal have et aktieselskab, jeg tror, det er en god idé med udviklingsselskaber, men det skal selvfølgelig ikke være sådan et anonymt aktieselskab, der skal bestemme, hvad der skal ske i København; det må være københavnernes selv på alle niveauer og dem, de har valgt til at repræsentere sig, plus alle os andre, der er valgt til at råde i Danmark.

Vi ønsker i Socialdemokratiet en hovedstadspolitik, og vi har faktisk over for den nuværende regering taget en række initiativer, både initiativer, der er lykkedes, og initiativer, der ikke er lykkedes.

Lad mig starte med de triste. Dengang man nedlagde Hovedstadsrådet uden at sætte noget som helst i stedet, appellerede vi forgæves til regeringen om sammen med os at finde frem til, hvordan man kunne sørge for en koordineret udbygning og planlægning af løsningen af fælles opgaver i København, men man sagde nej fra regeringens side.

Til gengæld var statsministeren positiv, da jeg på Socialdemokratiets vegne for et år siden foreslog etablering af en initiativgruppe, der skulle se med friske øjne på hovedstadens problemer. Og det er jo dette positive svar fra statsministerens side på mit og Socialdemokratiets initiativ, der gør, at vi i dag med en helt anderledes optimisme kan se på udviklingen i hovedstaden.

Vi – statsministeren og jeg – blev hurtigt enige om kommissorium og sammensætning af